

UNA LLAVOR DE TINTA I PAPER

Sovint penso que, per desgràcia, milers de persones al món no tindran mai la sort de tenir un llibre entre les seves mans. Per molts motius. No cal entrar-hi. El que és pitjor és que hi ha gent que, tot i tenir-ne milers al seu abast, no els sabrà apreciar mai. Per sort, per a mi, el meu avi em va atorgar la millor herència.

Tot comença amb ell. De petit, no li agrada gens llegir. Bé, ja de gran, s'excusava que només havia vist els llibres de text de l'escola. Als catorze anys va acabar els estudis per anar a treballar al camp.

Al poc temps de treballar a les terres familiars, va descobrir que el seu pare, (el meu besavi), era un amant de la lectura i que tenia un diari on apuntava tot el que passava al llarg del dia. També dibuixava el que més li agradava. Encuriós, el meu avi, va decidir seguir l'exemple del seu progenitor. Va escriure-hi dia sí, dia també. Anys més tard, va iniciar un projecte que va canviar la seva vida. I també la meva.

Va decidir crear una biblioteca a casa. En un moment en què Alcarràs encara era un poble petit i els llibres no acostumaven a veure's massa dins les cases, va aconseguir que no només els seus fills i altres familiars estimessin la lectura, sinó també molts pagesos i ramaders que s'hi atansaven, encuriósits.

I, com sempre diu el meu avi, la llavor va donar fruit. I tant que el va donar.

Aquesta és la història de com una família humil de pagesos va creure en el poder dels llibres, el tresor més valuós de la família.

Escric aquestes línies des de la biblioteca del meu avi. Un refugi d'aprenentatge, imaginació, coneixement i pau. Un lloc per explorar el món, els meus orígens i el meu jo.